

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА ТЕРИТОРІЇ

Кличте і Господь відповість

Кілька років тому, моя дружина відповіла на телефонний дзвінок і почула голос нашого старшого сина. На той час йому було 25 років. Моя дружина відразу зрозуміла, що трапилось щось недобре, бо наш син плакав. Він почав такими словами: “Мамо, попроси сім’ю почати поститися”.

Потім він пояснив, що сталося. Його дружина щойно народила дівчинку, але почалися ускладнення. Під час пологів знадобилася дуже серйозна невідкладна медична допомога. Його дружина потребувала негайної операції, щоб зупинити кровотечу, і лікар пояснив, що життя дитини також було в небезпеці. Він попередив, що навіть якщо матір одужає, їй буде важко—а, може, й неможливо—завагітніти знову.

Ми всі почали поститися—я, моя дружина, мій син і наші 5 інших дітей. Ми постилися і постійно молилися протягом наступних 24 годин. Ми об’єдналися у вірі і любові. І мати, і дитина пережили ту першу ніч.

Наступного дня наш син подзвонив, щоб сказати, що його дружині стало краще. Дитина дихала самостійно, хоча в неї все ще спостерігалися судоми. Ми дякували Господу і продовжували молитися за родину нашого сина. Коли прийшла пісна неділя, ми знову постилися за їхнє повне видужання.

Сьогодні наша онука Тайя—красива, здорова і сильна 13-літня дівчина-підліток. Вона позбулася судом і є дуже комунікабельною особистістю. Вона—президент в її класі Товариства молодих жінок в Каліфорнії.

Дружина нашого сина нещодавно народила їхню 6 дитину. Без жодних ускладнень. Через благодать Божу на наші молитви та піст постуво була отримана відповідь.

Я хочу написати про закон посту. У книзі Ісаї, в розділі 58, пророк Ісая описує такого роду піст, що є прийнятним для Господа. Потім він дає чудове обіцяння тим, хто повністю живе

за законом посту. Він пише: “Тоді кликати будеш і Господь відповість, будеш кликати—і Він скаже: Ось Я!”

Можливо, нам треба переглянути необхідні умови прийнятного посту:

1. Ми не їмо і не п’ємо упродовж двох прийомів їжі або приблизно 24 години.

Всі члени Церкви, яким дозволяє здоров’я, мають поститися. Ми повинні заохочувати своїх дітей постилися після того, як вони охристілися, але ми не маємо їх примушувати.

2. Ми вимовляємо особливу молитву на початку нашого посту, а також по його завершенні. У цих молитвах ми ділимося з Господом метою нашого посту і присвячуємо Йому наш піст.

(Молитва має бути в наших серцях весь час, що ми постимося. Без молитви і без мети піст буде нічим іншим, як голодуванням).

3. Ми сплачуємо вартість пропущених нами прийомів їжі до церковного фонду пожертвувань від посту. Президент Кімбол пояснив: “Я думаю, що ми повинні бути дуже щедрими і замість суми грошей за 2 прийоми їжі від посту віддавати, можливо, набагато, набагато більше—в десять разів більше, якщо ми в змозі зробити це”. (SWK Conf. Apr. 1974).

Я хотів би згадати декілька з тих багатьох благословень, які приходять, якщо жити за законом посту. Він благословляє нас фізично. Користь для здоров’я від періодичного посту набуває все більш широкого визнання вченими і добре обґрунтоване медичними дослідженнями, але це не є найважливішою причиною для посту.

Ще більш важливим є те, що завдяки посту росте наше смирення і духовність. Будь-хто, хто

*Старійшина
Ларрі Р.
Лоуренс
Президент
Східноєв-
ропейської
території*

коли-небудь постився, знає, що піст робить вас смиренними. Коли ми обходимося без їжі, наше фізичне тіло стає слабкішим, але наш дух сильнішає. Наш дух зростає, коли ми постимося, і поступово здобуває контроль над нашим тілом.

Піст є Господнім способом піклування про нужденних. Задумайтеся на мить про те, яким був би світ, якби кожен жив за законом посту, щедро жертвуючи до фонду пожертвувань від посту. У світі більше не було б голодуючих дітей, більше б не існувало голоду. Серед нас не було б жодної бідної людини.

У мене є сильне свідчення, що піст може творити чудеса! Я бачив, як змінювалося життя, відновлювалося здоров'я, вирішувалися суперечки, отримувалася робота, зміцнювалися свідчення завдяки посту. Я не знаю, як би ми могли виховати свою сім'ю без закону посту.

Ми повинні дякувати Богу і завжди пам'ятати відповіді та благословення, які ми отримуємо з небес. Важливо розпізнати Його руку в нашому житті.

Я знаю одну вірну матір в Каліфорнії, яка протягом багатьох років вела 2 щоденники. Вона називає їх своїми великими пластинами і своїми малими пластинами. Вона перейняла цю ідею у пророка Нефія. На її великих пластинах вона веде запис своєї історії та історії її сім'ї, їхню діяльність, їхні шкільні роки, їхню роботу, їхніх сусідів тощо.

На своїх малих пластинах вона записує те, про що вона постилася щомісяця і чудеса, які приходили до неї та її родини в результаті посту. З роками її малі пластини ставали досить заповненими. Іноді проходило лише кілька днів, поки піст і молитви творили чудеса. Іноді це займало роки. Але сам Господь робить правдиві записи наших благань, і Він не забуде нас.

Коли люди дійсно живуть за законом посту, у неділю посту й свідчень відчувається великий вилив Духа. Я був вражений свідченнями, що я почув від святих у Східній Європі. Вони зосереджені на Христі й благословеннях, які приходять від життя за євангелією. Для мене радісно чути, як ви висловлюєте свої почуття на зборах свідчень кожного місяця.

Брати і сестри, я молюся, щоб ми повністю жили за законом посту та навчали його наших братів і сестер в євангелії. Це величезне джерело способів, яке допоможе нам зростати в душі та отримати відповіді на наші молитви. ■

МІСЦЕВІ НОВИНИ

Семінар у Національному педагогічному університеті

Український комітет зі зв'язків з громадськістю

26 жовтня 2013 року в Національному педагогічному університеті ім. Драгоманова відбувся семінар “Релігії сучасності: Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів”, організований кафедрою культурології Інституту філософської освіти й науки НПУ, Молодіжною асоціацією релігієзнавців

та Релігійним управлінням Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів в Україні.

У семінарі брали участь релігієзнавці України: В. Хромець, доцент кафедри культурології НПУ; О. Кисельов, вчений секретар Інституту філософії ім. Сковороди НАН України, віцепрезидент Молодіжної асоціації

Робочий момент конференції.

релігієзнавців; А. М. Басаури-Зюзіна, викладач кафедри культурології; М. Єфремова-Лукеча, директор міжнародного інформаційного агентства IntelNews, редактор двомовного журналу Woman Business Society, голова Всеукраїнської громадської організації “Єдина” та інші, а також гості з Росії: Р. Лункін, провідний науковий співробітник Центру з дослідження проблем релігії та суспільства Інституту Європи РАН; П. Костилев старший науковий співробітник філософського факультету МГУ ім. Ломоносова, головний редактор порталу “Религиозная жизнь”. Церкву представляли президент Київського Українського колу К. Похилько, директор Ради зі зв'язків з громадськістю В. Ставиченко і заступник директора Ради по роботі зі ЗМІ—К. Сердюк.

За словами Р. Лункіна та О. Кисельова, семінар став визначною подією, оскільки раніше ніколи не організовувалися заходи, присвячені дослідженню певної конфесії за участю представників самої конфесії. Цей факт свідчить про те, що серед релігієзнавців зростає цікавість до Церкви і бажання досліджувати релігії не з чужих слів, а шляхом вивчення матеріалів, виданих Церквою, та через безпосереднє спілкування з членами Церкви. Надихає також поява плеяди молодих вчених, які бажають об'єктивно, без упередження подавати інформацію про Церкву.

Раніше в НПУ були проведені лекції, завдяки яким студенти

познайомилися з доктриною, історією Церкви та її місіонерською роботою. Подібні заходи сприяють створенню адекватного уявлення про Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів не тільки серед вчених, але й у суспільстві в цілому.

Докладнішу інформацію про семінар можна знайти на порталі Релігійно-інформаційної служби України (gisu.org.ua) та на сайті Релігія в Україні (religion.in.ua). ■

Надихаючий приклад служіння

**Ангела Шкварко,
Київський Український кіл,
Печерський приход**

Здавалося б, не так давно ми були присутні на відкритті Київського храму, але час плине і з тієї події вже минуло три роки. Завершився термін служіння першого президента храму—Джона Гелбрайта і його подружжя Керол. Щоб висловити вдячність цим чудовим людям, 27 жовтня в приміщенні Печерського приходу зібралася велика кількість членів Церкви.

Відкрив збори президент Київського Українського колу—Кирило Похилько. Він зазначив, що подружжя Гелбрайтів є талановитим у багатьох речах, однак для всіх нас воно запам'ятовується передусім особливим талантом донести дух Святих

ФОТО ЛЕОНІДА ДЕНЩИКОВА

Виступ президента Гелбрайта.

ФОТО ЛЕОНІДА ДЕНЩИКОВА

Писань. Повчальні історії, притчі, окремі вірші з Біблії, Книги Мормона, Учення і Завітів оживали на очах і проникали в саме серце, коли про них розповідав президент храму.

Потім слово було надано всім бажаним. Брати і сестри брали мікрофон і промовляли зворушливі слова вдячності президенту і його подружжю за їхнє безкорисливе служіння,

***Затамувавши
подих, все
зібрання слу-
хало виступ
президента
Гелбрайта.***

самовідданість, добрі, привітні та щирі посмішки, якими вони зустрічали кожного, хто переступав поріг Дому Господа.

Сестра Гелбрайт розповіла, як дуже давно вона і її чоловік вперше у себе на батьківщині познайомилися з людьми зі східноєвропейських країн, у тому числі і з України. І ось, багато років потому, їхнє життя складалося таким дивним чином, що за волею Господа вони зустрілися з ними знову, тільки вже на українській землі, де Гелбрайти служили в якості місіонерської пари в Українській Донецькій місії. На завершення сестра Гелбрайт сказала: “Я люблю вас за вашу вірність Господу, і якщо ви не упускатимете з очей храм, ви не втрачені”.

Виступ президента Гелбрайта, як завжди був яскравим і таким, що запам'ятовується. Усі ми сміялися й плакали, коли він розповідав про свою велику сім'ю, згадуючи деякі епізоди життя. Даючи членам Церкви напутню пораду, він радив нам триматися основоположних євангельських принципів. Він сказав, що ми маємо чинити святі справи, щоб відчувати Святий Дух; ми повинні мати впевненість, оскільки Бог дає нам таку можливість; ми можемо скласти для себе карту, щоб рухатися в цьому житті у вірному напрямку і щоб ми могли знати, куди ми прямуємо; якщо ми волимо укріпити свою віру, потрібно бути слухнянішими і більше жертвувати.

Ця зустріч завершилася зворушливим гімном “У розлуці хай веде Господь”, залишивши в наших серцях любов, радість, надію та впевненість у тому, що ми зможемо гідно пройти свій життєвий шлях. ■

Вечір талантів

**Надія Чебан, Українська
Донецька місія, Об'єднана філія**

21 вересня 2013 року в Об'єднаній філії міста Донецька відбувся вечір талантів. Майже третину присутніх склали запрошені люди, які цікавляться євангелією, родичі й друзі членів Церкви.

З перших хвилин люди, які заходили в зал, помічали, як гарно і з любов'ю його було прикрашено. В програмі були різноманітні номери. Молоді члени Церкви грали на фортепіано й саксофоні. Один з гостей віртуозно виконав твір І. С. Баха, а потім відому мелодію з мультфільму “Качині історії” у джазовому аранжуванні, і попросив присутніх вгадати, що це за твір. Наприкінці вечора його ще раз попросили виконати музичні твори, які особливо сподобалися присутнім, аби ще раз насолодитися його яскравим талантом.

Старійшини й сестри, які служать місіонерами в цьому приході, порадували всіх, і особливо дітей, оригінальним задумом—незвичним ляльковим спектаклем. Вони інсценували веселий епізод з мультфільму

“Король Лев” за допомогою зроблених з підручних матеріалів ляльок. Вийшов веселий гумористичний номер.

На особливому місці в програмі був виступ запрошеного жіночого вокального ансамблю “Ивушки” Будинку культури “Родина”. Практично всі учасниці цього колективу належать до Товариства сліпих. Вони щорічно з радістю приймають запрошення брати участь у заходах нашого приходу, готують нові вокальні номери і завжди щасливі поділитися своїми талантами з вдячними глядачами. Ми були дуже зворушені їх хоромим і сольним виконанням таких старих і улюблених пісень, як: “Ніжність”, “Не поспішай” та інших.

**Виступ
місіонерів**

ФОТО ЯНИ ФРАНЧЕКАЙТЕ.

ФОТО ЯНИ ФРАНЧЕКАЙТЕ.

Ансамбль «Ивушки».

Після виступу вони щиро дякували організаторам за чудовий захід і висловлювали бажання зустрітися знову.

На вечорі також були представлені таланти наших художників. Можна було побачити їхні картини і навіть процес

створення нових витворів. Один з гостей—професійний художник—малював портрети просто під час заходу. Бажаючі могли стати моделями для нашого талановитого перукаря, який за 20 хвилин створив елегантну зачіску з кіс, а ведучий

вечора виявився не тільки талановитим організатором, але й фокусником.

Після концерту присутні довго спілкувалися за святковим столом, а на завершення не забули подякувати сестрам за їхній талант смачно готувати. ■

ДОСВІД МОЄЇ МІСІЇ

Давайте прагнути жити за євангелією

Юрій Слепак, Київський Український кіл, Харківський приход

Коли мені було 16 років, на зборах кворумів Ааронового священства президент молодих чоловіків мого приходу спитав нас, молодих братів, хто з нас хоче поїхати на місію? Всі підняли руки. Після цього він поставив наступне запитання: “Чому ви хочете служити?” Відповіді були різними: “Хочу вивчити англійську мову. Хочу послужити в іншій країні. Хочу зміцнити своє свідчення. Хочу допомогти іншим”. Президент перервав наше, як нам здавалося, веселе обговорення, і спитав: “Хіба ви не хочете служити Господу і зробити це заради Нього? Він так багато дав кожному з нас”. Ці слова змусили мене замислитися і я дійшов висновку, що маю вирушити на місію саме через цю причину.

Цар Веніямин навчав свій народ: “Я кажу вам, якщо ви служитимете Тому, Хто створив вас від початку, і оберігає вас день у день, даючи вам дихання, щоб ви жили і пересувалися, і діяли за своїм власним бажанням, і навіть підтримуючи вас то однієї миті, то другої—я кажу, якщо ви служитимете Йому всією своєю душею, все одно ви будете нічого не вартими служителями” (Мосія 2:21). Для мене місія стала можливістю хоч якось віддячити Господу за те, що Він зробив для мене. Вона також стала часом зміцнення мого свідчення і часом здобуття різноманітного духовного досвіду.

Коли я починав служити на місії як місіонер повного дня в Українській Дніпропетровській

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ АВТОРА.

місії, моїм зональним керівником був старіший Кент. Він завершував свою місію і через кілька місяців мав повертатися додому. Під час одних зборів з місіонерами він сказав те, що визначило курс моєї місії, а згодом і всього мого життя. Він сказав, що до місії він намагався жити так, щоб євангелія завжди була частиною його життя, однак на місії він зрозумів, що цього недостатньо і що євангелія має зайняти все його життя.

Ці слова зворушили мене і я почав розмірковувати, як мені служити таким чином, щоб я міг жити за євангелією кожен день і не лише на місії повного дня, але й тоді, коли повернуся додому.

Юрій Слепак

Приклад старійшини Кента допоміг мені служити гідно і повернутися додому з честю. Два роки минули непомітно, залишивши особливий слід у моїй душі. В наших місіонерських буднях було багато ситуацій, коли нам була явлена сила Господня. Було чудово усвідомлювати, що ти маєш можливість служити Господу 24 години на добу і 7 днів на тиждень! Цей час не забувається, і протягом життя я постійно повертаюся в своїх думках до тих двох незабутніх років.

Повернувшись додому, я мав старатися продовжувати жити за євангелією. І я не зміг би робити це краще без моєї вічної супутниці. Моя дружина також служила на місії. Через місяць після мого повернення ми одружилися і уклали шлюб у храмі. Зараз у нас є маленький син і невдовзі ми очікуємо на народження дочки. А мета—жити за євангелією всією сім'єю—є

нашою головною метою. Іноді це нелегко, але я знаю, які плоди можуть принести наші намагання, бо наш дім має бути місцем, де ми зможемо відчувати Дух в тій самій мірі, як ми відчуваємо Його і в храмі.

Місія визначила курс усього мого життя. Мені важко тепер уявити, ким би я був і що робив би, якби не поїхав на місію. Завдяки прийнятому тоді мною рішенню я мав можливість служити Господу і отримати так багато благословень: чудову сім'ю, покликання, яке допомагає мені продовжувати служити, але головне—це знання й свідчення, здобуті мною. Я знаю, що Господь живий і що Він викупив мене. Я завжди буду в боргу перед Ним, бо два роки місії—це так мало, порівняно з тим, що Він зробив для мене. Тому я намагатимусь жити за євангелією завжди, бо це найкращий подарунок для мого Небесного Батька. ■

Місія триває

Антоніна Лупашко, Київський Український кіл, Воскресенський приход

“О Господи, даруй нам, щоб ми могли мати успіх у приведенні їх знову до Тебе через Христа. Дивись, о Господи, їхні душі дорогоцінні, і багато з них є нашими братами; тому дай Ти нам, о Господи, силу і мудрість, щоб ми могли привести цих наших братів знову до Тебе” (Алма 31:34–35).

Служачи на місії, я часто зверталася до цих віршів. Саме розуміння того, що всі ми є братами та сестрами, а також розуміння того, що Господь любить всіх Своїх дітей, надихнули мене півтора роки служити місіонеркою Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Мене покликали служити на Храмову площу в Солт-Лейк-Сіті, США. Думаю, кожен місіонер скаже про свою місію—вона була найкращою. Те саме скажу і я. Там, де я служила, недалеко від храму, чії шпилі спрямовані вгору до небес, відчувається сильний Дух.

Часто я замислювалася над тим, чому я залишила дім і поїхала туди, куди покликав мене

Господь. На місії я зрозуміла, що місіонерською метою є запрошувати кожного прийти до Христа, допомагаючи людям пізнати й прийняти відновлену євангелію через віру в Ісуса Христа, Його викуплення, щоб, покаювшись, вони змогли охриститися й отримати Дар Святого Духа. Я відчувала, що відповідно до зростання й зміцнення мого свідчення, я стаю більш спроможною ділитися євангелією, бо вірю, що вона є істинною. А Господь ще більше благословляв мене, відповідаючи на мої молитви, даруючи душевну рівновагу і, головне, направляючи до мене людей, здатних почути Його послання.

Крім індивідуальних турів, які проходили чи не кожної хвилини на Храмовій площі, туди приїжджають автобусами чимало груп з 20-60 чоловік. Зустрічаючи їх, я відчувала особливу радість. Де ще така велика кількість людей одночасно може почути про живого пророка в наші дні, про те, що сім'ї можуть бути разом навіки завдяки звітам, укладеним у храмах. Бути представником

Сестра Лупашко на Храмовій площі

Церкви Ісуса Христа і мати можливість ділитися євангелією—це незабутнє почуття.

Напевно кожен місіонер мріє бачити, що люди, яких вони навчають, увійдуть у води хрищення. Я вдячна Господу за те, що я мала таку можливість, що я була корисним знаряддям в Його руках у проповідуванні євангелії. Я бачила хрищення тих, з ким ділилася своїми знаннями про відновлення істинної Церкви. Я бачила, як їм дарували Святого Духа і конфірмували у члени Церкви. Навіть вже після завершення місії я отримала звістку від однієї зацікавленої Церквою людини, яку я навчала, що вся її сім'я охристилася.

І хоч зараз я вже не місіонерка повного дня, але я з радістю допомагаю місіонерам у приході. Продовжувати виконувати цю роботу мене надихає любов до Небесного Батька і до Його дітей. ■

З Господом можна подолати наші слабкості

Катерина П., Українська Дніпропетровська місія, Севастопольський приход

Я люблю читати Книгу Мормона. В ній я знаходжу спокій і тиху радість. Один з моїх улюблених віршів знаходиться у Книзі Етера (12:27): “І якщо люди прийдуть до Мене, Я покажу їм їхню слабкість. Я даю людям слабкість, щоб вони були покірними; і достатньо Моєї благодаті для всіх людей, які упокорюються переді Мною; бо якщо вони упокорюються переді Мною і мають віру в Мене, то Я вчиню так, щоб слабе стало сильним для них”.

Кожен з нас має свої слабкості, і я не виняток. Коли мені

доводиться відчувати незадоволення собою, я перечитую цей вірш і до мене відразу приходить розуміння, що наші слабкості—це природна властивість нашого буття. І тільки завдяки благодаті Бога люди отримують силу, щоб долати себе і чинити праведні справи. У цьому вірші говориться, що нам потрібно знати свої слабкості і намагатися перетворити їх на сильні сторони нашого характеру. І це можливо завдяки смиренній вірі в Господа, виконанню заповідей, покаяттю і невтомній роботі над собою. ■

Катерина П.

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ

Яна Р. зі своєю сестрою

Він є моїм другом і помічником

Яна Р., Українська Донецька місія, Луганський приход

Мене звати Яна і мені 9 років. Я охристила в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів у свій восьмий день народження, 22 вересня 2012 року.

Цілий рік я готувалася до цієї важливої для мене події. Кожну неділю ми з мамою і мою молодшою сестрою проводили вдома уроки за програмою Початкового товариства. Завдяки їм я більше дізналася про Ісуса Христа, Його життя на землі, Його вчення і служіння.

Я дізналася, що живучи за заповідями, я зможу стати Його ученицею. Я розповіла своїм подругам про наші уроки, і вони часто приходили до нас, щоб також послухати їх.

На одному з таких уроків я здобула своє перше свідчення про Святого Духа. Тема уроку була—Хто такий Святий Дух. Мама дуже старалася пояснити мені це, але наша маленька дворічна Марина весь час відволікала нас. Зрештою, трохи

засмучена, мама спитала мене, чи зрозуміла я, Ким Він є. Можливо я не все зрозуміла тоді, але моя відповідь вирвалася само собою: “Святий Дух—це помічник Небесного Батька та Ісуса Христа”. Мама похвалила мене, і всі ми мали хороші радісні почуття того вечора.

Тепер я точно знаю, що Святий Дух хоче допомагати нам. Ми лише повинні дати Йому нашу згоду і уважно прислухатися до Нього. Тоді Він стане нашим найкращим Другом і Помічником. Крім того, якщо ми будемо справжніми учнями Ісуса Христа, то Святий Дух завжди буде з нами.

Я намагаюся бути слухняною ученицею Ісуса Христа. У нас вдома вже стало традицією два рази на тиждень проводити уроки з вивчення Святих Писань. Ці уроки проводить для мене моя мама, вчитель Початкового товариства нашого приходу. На прикладах з Біблії та Книги Мормона я навчаюся чинити так, щоб Ісус був задоволений мною. Я із задоволенням йду в приход у Суботній день, навчаюся у школі, розвиваю свої таланти, займаюся музикою, малюванням, плетінням з бісеру. Коли у мене щось не виходить, я звертаюся по допомогу до Небесного Батька, до батьків і своїх вчителів. Я знаю, що поки я слухняна Небесному Батькові, Ісусу Христу, Святому Духу і батькам—у мене все буде добре. Щоразу, як я виявляю віру й слухняність, то відчуваю підтримку Небесного Батька. ■